

บทที่ 1

หญิงสาวร่างสูงโปร่ง ผมยวถึงกลางหลัง หน้าตาคมเข้มหาก
ซุบซี้ด ดวงตากลมโตมีแววมั่น เดินใจลอยอยู่ริมถนนที่มีการจราจร
คับคั่งสายหนึ่งกลางกรุงเทพฯ แทนที่เธอจะขึ้นไปเดินบนทางเท้า กลับ
เดินออกมานอกถนน จนผู้คนที่เห็นต่างนึกกลัวว่าเธออาจจะประสบ
อุบัติเหตุก็ได้

แล้วนั่น...รถเมล์เล็กสีเขียวคันหนึ่งห้อยตะบึงแข่งมากับรถเมล์เล็ก
สายเดียวกัน รถเมล์จากชุมชนรถหรือจะไปนรกก็เหลือที่จะเดาส่งเสียง
แตรดั่งลั่นเป็นสัญญาณให้อะไรก็ตามที่ขวางทางอยู่จงหลบไปให้พ้น
หากไม่อยากจะถูกมันชน

"หลบไว้ย หลบ หลบสิไว้ย" เด็กหนุ่มผิวคล้ำ ร่างเล็กแกว่ง ที่
ทำหน้าที่เป็นกระเปารถเมล์ไหนตัวออกมาออกรถพลางแหกปากเตือน
ให้หญิงสาวที่เดินใจลอยแฉลบเข้ามาในถนนให้หลบไปให้พ้น

เสียงร้องกรี๊ดวิ๊ดวายของคนได้เห็นเหตุการณ์ดั่งลั่นถนน เรียกให้
หญิงสาวเคราะห์ร้ายได้สติ หากเข้าไปเสียแล้ว วินาทีที่เธอเบิ่งตามอง
รถเมล์เล็กก็เป็นวินาทีเดียวกันกับที่มันเฉี่ยวร่างของเธอจนกระเด็นลอย

ละลิวไปตกลงบนทางเท้า

เอี้ยด...โครม

เสียงโหวกเหวกโวยวายดังลั่นถนน ผู้คนที่แวดล้อมต่างก็มัวแต่ตกใจ ทำอะไรไม่ถูก มีเพียงคนขับรถเมล์และกระเป่ารถเมล์ที่มีสติพอที่จะหลบหนีไปเหมือนอย่างเคย

"กรืดๆๆ วืดๆๆๆ" หญิงสาวผิวขาวร่างเล็กเบิ่งตาบิพหยิจนกว้าง ตาจึงโตเกือบจะเท่าดวงตาปกติของคนตาโต ยกมือทั้งสองขึ้นขยี้ผมซอยสั้นหยักศกด้วยความสติแตก

คุณานันท์เพิ่งเคยเห็นคนกำลังจะตาย หญิงเคราะห์ร้ายกระอักเลือดออกมากองใหญ่ ที่ศีรษะมีแผลแตกเหวอะหวะ ตากลมโตของผู้หญิงคนนั้นเหลือกจนเหมือนจะถลนออกมาจากเบ้า ก่อนจะหลุบลงจนปิดสนิท

คุณานันท์ยังกรีดร้องไม่หยุด เธอต้องรีบหนีไปจากที่นี่ ไม่เคยคิดเลยว่าจะโชคร้ายถึงขนาดเห็นคนมานอนตายตรงหน้า หญิงสาวกลับหลังหัน ตั้งท่าจะโกยแน่บ หากถูกมือใหญ่กว้างของใครก็ไม่รู้ว่าแขนไว้

"กรืดๆๆๆ ปล่อยๆๆ ผีหลอก ฮือๆๆ เพิ่งตายไม่ใช่หรอ" คุณานันท์หลับตาบิ ผีสัมยนี้หน้ากลัวจ้งเลย กลางวันแสดๆ ตายบิปลุหลอกบิปลุเลยหรอ

"หยุดร้องสักทีสิคุณ เขายังไม่ตาย ช่วยกันก่อน" เสียงทุ้มทุ้มเป็นของชายหนุ่มเจ้าของมือ หาใช่ผีสาวเพ็งลึนซีพอย่างที่คุณานันท์เข้าใจไม่

หญิงสาวหันหน้ากลับมามองชายหนุ่มผิวคล้ำ หน้าตาคมเข้มอย่างที่ว่าถ้าเป็นยามปกติคุณานันท์ต้องนึกชมว่าเขาหล่อ และอยากคุยกับเขาต่อ แต่ตอนนี้หล่อก็หล่อไปเถอะ เธอขอไปก่อนดีกว่า

"ปล่อยฉัน ไม่ตายก็เกือบตายแล้วละ ปล่อยฉันไปนะ" คุณานันท์

พยายามดึงมือชายหนุ่มออกจากแขนของตัวเอง

"คุณช่วยผมหน่อยเถอะนะ ผมจะพาผู้หญิงคนนี้ไปส่งโรงพยาบาล คุณจะปล่อยให้เขาตายได้ลงคอเหรอ" พอเห็นหน้าตาแสดงความล้มเหลวของเธอ เขาก็เข้าซื้อต่อ "ถ้าเขาตายไปแล้วรู้ว่า你不ช่วย ต้องไปหลอกคุณที่บ้านแน่เลย"

"แต่ฉันไม่เกี่ยวนะ ฉันไม่รู้จักเขาเนี่ย ฮือๆ ไม่เกี่ยว" คุณานันท์ส่ายหัวดิก หน้าตาไหลอาบแก้ม เธอทำอะไรผิดถึงต้องมาชู้กันอย่างนี้ด้วย

"ผมก็ไม่เกี่ยว อย่ามัวมาเถียงกันอยู่เลย ผมว่าเขาไม่เป็นอะไรมากหรอก ไปส่งโรงพยาบาลแล้วเขาจะได้ไม่ตาย ไม่ต้องมาหลอกคุณไง คุณอยู่ในใกล้เขามากที่สุด ก่อนเขาหมดสติก็เห็นคุณเป็นคนสุดท้าย คุณคิดว่าเขาจะไปหาใครล่ะ" คิวยุทธหน้าบึ้งอย่างที่เขาแทบไม่เคยทำมาก่อนเลย เขาก็ไม่ยอมบังคับผู้หญิงชู้กัลดคนนี้หรอก แต่เธออยู่ในใกล้มือเขามากที่สุด ส่วนคนอื่นๆ พวกนั้นสงสัยมองอยู่ห่างๆ

"เอ็งนี่แหละ" คุณานันท์เสียงอ่อย เริ่มเห็นด้วยว่าถ้าเธอไม่ช่วยแล้วหญิงเคราะห์ร้ายตายกลายเป็นผี อาจมาหลอกเธอก็ได้ "แล้วฉันต้องทำยังไงบ้างล่ะ"

"ช่วยกันพยุงขึ้นรถ แล้วคุณประคองเขานั่งที่ด้านหลังนะ" คิวยุทธโฉบออก ออกคำสั่งให้ 'ลูกมือ' ช่วยกันพาหญิงเคราะห์ร้ายขึ้นรถไปส่งโรงพยาบาล เขาไม่ลืมหยิบกระเป๋าสะพายที่ตกอยู่บนพื้นถนนขึ้นรถไปด้วย

นับจากวินาทีที่คุณานันท์กับคิวยุทธร่วมมือกันช่วยหญิงเคราะห์ร้ายที่เธอและเขายังไม่รู้ชื่อ 'ยุพาผกา' โชคชะตาของทั้งสองคนก็เกี่ยวกระหวัดรัดร้อยเป็นดวงเดียวกัน...อย่างสยดสยอง!

คิวยุทธขับรถเบี่ยงซ้ายป้ายขาว จนคุณานันท์หน้าคะมำ กระแทก

พนักงานของที่นั่งด้านหน้า แต่เอาเถอะ ก็ยังดีกว่าให้หน้าคว่ำลงไปจับกับหญิงเคราะห์ร้ายที่นอนหนุนตักเธออยู่

"กรี๊ด..." คุณนันท์กรี๊ดร้องลั่น เมื่อก้มลงไปดูยูพาฟกา

"ร้องอะไรอีก ผมตกใจนะ เดี่ยวขับรถชนหน้าแหกกรรทหรือ" คิวยุทธตวาดลั่น ซึ่งผิควิลัยผู้ชายแสนดี ใจเย็นเป็นน้ำ แต่ยามนี้เป็นเหตุฉุกเฉิน เท่าที่เขาคุมสติอยู่ ไม่โววายวายเป็นอะไรเอาทั้งหมวยหน้าตื่น 'ผู้ช่วยจำเป็น' ของเขาก็ถือว่าดีนักหนาแล้ว

"เขาจะตายแล้ว ฮือๆ ล่ำล็กเลือดอีกแล้ว เป็อนเสื้อผ้านั้นหมดเลย ชุดใหม่ด้วยนะ" คุณนันท์รู้สึกปนเปไปหมด ทั้งหวาดหวั่นและเสียตายชุดสวย เธอเพิ่งได้ใส่สูทสีฟ้าอ่อนกับกระโปรงเข้าชุดกันชุดนี้เป็นครั้งแรก เลือดเป็นลิ่มๆ กรี๊ด...เยอะอย่างนี้ ต้องเรียกว่าหกจนย้อมสีเสื้อผ้านของเธอให้กลายเป็นสีแดงสดแล้ว

"คุณจะทำเธอ ยังมีหน้ามาห่วงเสื้อผ้านี่ เดี่ยวผมซื้อให้ใหม่ก็ได้" คิวยุทธพูดอย่างหัวเสีย ก่อนจะหักรถเลี้ยวเข้าประตูโรงพยาบาลที่อยู่ใกล้ที่เกิดเหตุมากที่สุด

"มันไม่ใช่แค่นั้น...ฉันกลัว ฉันกลัวได้ยินมัย คุณมันบ้า คุณอยากช่วยเขาก็ช่วยไปคนเดียวสิ ทำไมต้องลากฉันมาเกี่ยวข้องด้วย...กรี๊ด..." คุณนันท์หยุดเถียงกับคิวยุทธ เพราะตกใจที่ยูพาฟกาเหลือกตาโตๆ ขึ้นมามองเธอ รวากับเป็นวิญญูณแค่น

"รับไปด้วย...ความฝันของฉัน" ยูพาฟกาพูดซ้ำด้วยเสียงทุ้มต่ำ ก่อนจะกระอักเลือดออกมาอีกพลางยึดเย็บตัวตุ้ขึ้นเล็กเท่านิ้วโป่งใส่มือคุณนันท์

"ไม่เอา ไม่เอา" คุณนันท์ร้องไห้ โวยวาย บ่ายเบี่ยงไม่ยอมรับตั้มบี๋ใครพี่เป็อนเลือดแดงฉาน

"รับไป แค่งๆ" ยูพาฟกาพยายามพูดขอร้องอย่างน่าสงสาร หากคุณนันท์เห็นว่าน่ากลัวสุดๆ

"รับไปก่อน ของเขาคงสำคัญ ใส่กระเป๋าสะพายของเข้าไปก่อน ลีคุณ" คิวยุทธวาดอย่างเหลืออด ถ้าเป็นไปได้ เขาก็ไม่อยากเลือก หมวยซี่ตีนคนนี่ให้มาช่วยหรือ

"ก็เลือดเต็มเลยอะ" คุณานันท์หน้าหงิก ไหนจะเคื่องที่ถูกคิวยุทธ บังคับซู่เซ็ญ ไหนจะกลัว เธอไม่ใช่คนใจอ่อนจนเห็นเลือดไม่ได้ แต่เลือดมากมายขนาดนี้...เป็นถึงเลยละ มันก็เกินไป

"ยังไงเลือดก็เยอะอยู่แล้ว เยอะอีกหน่อยจะเป็นไรไป รถผมก็ เบื่อน ผมยังไม่บ่นเลย ถ้าของเขายหาย เขาเอาเรื่อง ผมไม่รู้ด้วยนะ" คิวยุทธพูดจบพร้อมกันกับที่เบรกรถเอี้ยดจอดหน้าตึกอุบัติเหตุ

คุณานันท์เลยต้องหยุดเถียงกับคิวยุทธไปโดยปริยาย ได้แต่รีบ เอาธัมป์ไทรฟ์เบื่อนเลือดหย่อนลงในกระเป๋าสะพายของยูพาผกา

คิวยุทธกระโดดลงจากรถหน้าตาดิ้น ตะโกนเรียกให้เจ้าหน้าที่ ของโรงพยาบาลมารับคนเจ็บ บุรุษพยาบาลสองคนช่วยกันลำเลียง ยูพาผกาขึ้นรถเข็นแล้วรีบเข็นเข้าตึกไปทันที

เมื่อยูพาผกาพ้นไปจากตึกของคุณานันท์แล้ว เธอก็ถอนใจยาว รีบก้าวเท้าออกมาจากรถของคิวยุทธ

"หมดเรื่องแล้วนะ เอ้านี้" คุณานันท์ยึดเยียดกระเป๋าสะพายของคนเจ็บใส่มือของคิวยุทธ

"ฝากไว้ก่อน ผมต้องจัดการอีกหลายเรื่อง ขึ้นรถ เดี่ยวผมต้อง เอารถไปจอดก่อน" คิวยุทธออกคำสั่ง หากคราวนี้น้ำเสียงอ่อนโยน ลงจนเกือบจะเป็นน้ำเสียงทุ้มทุ้มตามนิสัยปกติของเขา

คุณานันท์ตาเหลือก หน้าตาหล่อเหลากับเสียงทุ้มทุ้มของคิวยุทธ ไม่ทำให้เธอรู้สึกดีขึ้นแม้แต่นิดเดียว นาที่นี้เธอต้องการเพียงไปให้พ้นๆ จากโรงพยาบาลแห่งนี้ และชายแปลกหน้าคนนี้ก็กำลังบอกให้เธออยู่ต่อ

"รับไปสิ" คิวยุทธขมวดคิ้ว พูดเสียงเข้ม ส่งกระเป๋าสะพายให้ คุณานันท์

"ไม่...ฉันจะกลับบ้าน" คุณนันท์เข็ดหน้าหน่อยๆ เก็บมือไว้ด้านหลัง ไหยังงใจเธอก็ไม่รับมันหรอก ยี้...น่ากลัว น่ารังเกียจที่สุด

เท่าที่เธอช่วยพยุงผู้หญิงเคราะห์ร้ายคนนั้นก็มากพอแล้ว มากเกินไปเลยล่ะ คุณนันท์เบะปาก รู้สึกขยะแขยงเลือดของผู้หญิงคนนั้นที่เปราะเือนตัวเธอเต็มไปหมด

แล้วให้ตายเถอะ ไม่...อย่าให้เธอต้องตาย ถ้าผู้หญิงคนนั้นเป็นเอดส์ เธอจะติดมัยนะ คุณนันท์สำรวจตัวเองว่ามีบาดแผลตรงไหนบ้างหรือเปล่า เมื่อเห็นว่าไม่มีบาดแผลอะไรก็โล่งใจขึ้นเล็กน้อย แต่ยังไม่วางใจโดยเด็ดขาด

คิวยุทธถอนใจยาว เขาไม่ได้อยากพึ่งเด็กผู้หญิง...ก็ไม่เด็กแล้ว แต่ตัวเล็กนิดเดียวคนนี้นักหรอก แต่มาด้วยกัน ก็ต้องไปด้วยกัน จะทิ้งเขาไว้ให้จัดการเรื่องยุ่งๆ นี้คนเดียว เขาก็จัดการไม่ไหว

โชคดีเป็นของคิวยุทธ แต่โชคร้ายเป็นของคุณนันท์ พยาบาลวัยกลางคนประจำแผนกอุบัติเหตุก้าวเข้ามาทำหน้าที่กรรมการตัดสินใจการถกเถียงของคิวยุทธและคุณนันท์

"คุณสองคนอย่าเพิ่งไปไหนนะคะ คุณเป็นญาติหรือเพื่อนของน้องคนนั้นใช่ไหม"

คิวยุทธกับคุณนันท์พร้อมใจกันส่ายหัวดิก คุณนันท์พูดอะไรไม่ออก ทิ้งให้คิวยุทธเป็นคนอธิบาย

"ไม่ใช่ครับ เราไม่รู้จักเขาเลย ผมผ่านไปเห็นเข้าเลยช่วยไว้" คิวยุทธเห็นสายตาเคลือบแคลงสงสัยของป้าพยาบาลเลยละล้าละลักอธิบายต่อ "ผมไม่ได้ชนเขาแน่ เขาถูกรถเมล์เฉี่ยว ไม่เชื่อถามน้องคนนี้ได้สิครับ"

'น้องคนนี้' พักหน้าหงิกหงัก ก่อนจะเอ่ยปากออกไปได้ "หนูก็ไม่รู้จักเขาคะคุณป้า...เอ่อคุณพี่" คุณนันท์รีบเปลี่ยนคำเรียก เมื่อเห็นป้าพยาบาลขมวดคิ้ว ทำหน้าไม่พอใจ

"หนูกลับได้แล้วใช้มั้ยคะ คนนี้เขาลากหนูให้มาช่วย หนูไม่เกี่ยวอะไรด้วยนะ" คุณานันท์รีบขออนุญาตป่าพยาบาลให้ปล่อยเธอกลับบ้าน

"คุณสองคนช่วยน้องผู้หญิงคนนั้นแล้ว ก็ช่วยต่ออีกหน่อยนะ ให้เราติดต่อกฎาติของเขา ก่อน เอาอย่างนี้นะคะ คุณไปจอดรถตรงนั้นก่อน ไม่ต้องไปถึงที่จอดรถหรอกค่ะ" ป่าพยาบาลบอกให้คิวยุทธเลื่อนรถไปจอดในที่จอดรถด้านหน้าตึก

คิวยุทธยิ้มให้คุณานันท์อย่างเป็นต่อ ยื่นกระเป๋าสะพายเปื้อนเลือดให้คุณานันท์

คุณานันท์ลังเลไม่ยอมรับกระเป๋าสะพาย หากเมื่อเห็นสายตาคมกริบของป่าพยาบาล เธอก็ต้องยอมรับกระเป๋าสะพายอย่างเสียมไม่ได้

"เดี๋ยวคุณตามมานะคะ" ป่าพยาบาลยิ้มอย่างพอใจ หันไปบอกคิวยุทธที่เธอมั่นใจว่าคงไม่ขับรถหนีออกไปเฉยๆ แน่

"น้องก็อย่าเพิ่งไปไหน...ไปค่ะ เข้าไปข้างใน เดี่ยวไปช่วยกันดูว่าเราจะหาทางติดต่อกฎาติหรือเพื่อนของน้องผู้หญิงคนนั้นได้ยังไง" ว่าแล้วป่าพยาบาลก็ดึงแขนคุณานันท์ พาเดินจนเกือบจะกลายเป็นลากเข้าไปในอาคาร

คุณานันท์หน้าเสียว พยายามฝืนตัวไม่ให้ป่าพยาบาลลากเธอเข้าตึก แต่เธอก็แข็งขืนไม่ได้ โธ่...ป่าตัวเบ้อเริ่มเต็มหนักกว่าเธอสองเท่าได้มั้ง

โธ่เอ๊ย ค่ะน้ำเอ๊ย ทำไมช่วยอย่างนี้ งานเข้าแต่เข้าเลย คุณานันท์ได้แต่บ่นกับตัวเองในใจ

หลังจากที่ป่าพยาบาลและคุณานันท์ช่วยกันค้นกระเป๋าสะพายของยูพาพกา ก็พบบัตรประชาชนอยู่ในกระเป๋าสดางค์ที่มีเงินอยู่เพียงห้าร้อยกว่าบาท นอกจากนี้ยังมีโทรศัพท์มือถือเก่าๆ อีกหนึ่งเครื่อง

ป่าพยาบาลหาหมายเลขโทรศัพท์ของญาติหรือคนรู้จักในโทรศัพท์มือถือของยุพาพกา แล้วพบว่ามียู่เพียงห้าเลขหมายเท่านั้น ป่าพยาบาลเลือกโทรศัพท์ไปยังเลขหมายล่าสุดที่เจ้าของเครื่องติดต่อกับด้วย ซึ่งก็ไม่ได้ทำให้ผิดหวัง ปลายสายเป็นป่าของยุพาพกา ท่านรับปากว่าจะรีบมาที่โรงพยาบาลทันที

เมื่อดูเหมือนว่าจะหมดเรื่องแล้ว คิวยุทธถึงเพิ่งจะสนใจหมายขี้ตื่นที่เขาฝากให้เข้ามาพัวพันกับเรื่องวุ่นวาย เขาเห็นสภาพมอมแมมของเธอแล้วก็นึกสงสาร เลื่อนอกซุ่มเลือดไปหมด ใครเห็นเข้าคงนึกว่าเธอเป็นคนบาดเจ็บเสียเอง

"คุณชื่ออะไรนะ" คิวยุทธยิ้มอ่อนโยน ถามคนที่นั่งคอตกลอยข้างๆ คุณนันท์เงยหน้ามาค้อนให้คิวยุทธวงหนึ่ง เซอะ...พูดดีๆ ก็เป็นเธอ

"ผมขอโทษนะที่ผม...ดูคุณ เรื่องเร่งด่วน ความเป็นความตายของคนคนหนึ่งนะคุณ" คิวยุทธลูบผมตัวเอง ยิ้มเขินๆ ปกติแล้วเขาไม่ใช่คนขี้โมโห ใครๆ ก็ว่าเขาเป็นคนใจดี ใจเย็น หมายขี้ตื่นนี้ น่าสงสารจริงๆ เจอเขาครั้งแรกก็เจอด้านที่ไม่น่ารักของเขาเสียแล้ว

"หมดเรื่องแล้ว ฉันจะกลับบ้าน คราวนี้คุณคงไม่ห้ามฉันแล้วใช่ไหม" คุณนันท์หน้าบึ้ง ไม่ยอมม 'ญาติดี' กับหนุ่มหล่อเข้ม

หากยังไม่ทันที่คิวยุทธและคุณนันท์จะถกเถียงหรือปรับความเข้าใจกัน หญิงวัยกลางคนท่าทางหดหู่แต่งตัวมอซอกคนหนึ่งก็เดินเข้ามาหาทั้งคู่

"คุณคะ คุณสองคนเป็นคนช่วยไม้หอมหรือคะ ฉันเป็นป่าของไม้หอมค่ะ ขอขอบคุณคุณสองคนมากนะคะ" คุณป้ายิ้มอ่อนๆ หากแวต่ายยังหม่นเศร้า

"ไม่เป็นไรครับ" / "ไม่เป็นไรค่ะ" คิวยุทธและคุณนันท์พูดขึ้นพร้อมกัน

ถึงตอนนี้คุณนันทน์เพิ่งรู้สึกดีใจที่ได้ช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์
"ป้าชื่อรำเพย แล้วคุณทั้งสองคนชื่ออะไรคะ ป้ายังไม่รู้จักเลย"

"ผมชื่อศิวยุทธครับ" ศิวยุทธตอบโดยไม่ลังเล

ผิดกับคุณนันทน์ที่ไม่อยากเอื้อนเอ่ย ช่วยแล้วก็แล้วกันสิ เธอ
ต้องบอกชื่อเธอด้วยเหอ แต่พอเห็นป้ารำเพยเบิ่งตามองรอคำตอบอยู่
คุณนันทน์ก็จำต้องเอ่ยปากตอบ "คุณนันทน์ค่ะ"

"ขอบคุณมากนะคะคุณ สมัยนี้หาคนมีน้ำใจอย่างพวกคุณยาก
ค่ะ ขอให้เจริญๆ นะคะ พ่อคุณแม่คุณ...ป้าไปดูอาการไม้หอมก่อน
นะคะ" ป้ารำเพยพูดจบแล้วก็เดินจากไป

คุณนันทน์ถอนใจยาว โล่งอก หมดเรื่องจริงๆ แล้วนะ เธอจะได้
กลับบ้านเสียที

แต่ซ้าก่อน ป้าพยาบาลคนเดิมเดินกลับเข้ามาหาสองหนุ่มสาว
คนมีน้ำใจ

"อย่าเพิ่งกลับนะคะคุณ พี่ขอหมายเลขโทรศัพท์ที่ติดต่อก่อนค่ะ
เผื่อว่าต้องติดต่อ"

คุณนันทน์หน้าตาเล็กลัก ยังไม่จบเรื่องอีกเหอ ต้องติดต่ออะไร
เธออีก

"นี่นามบัตรของผมครับ" ศิวยุทธยื่นนามบัตรให้ป้าพยาบาลอย่าง
ไม่ลังเล

ป้าพยาบาลได้นามบัตรของศิวยุทธไปแล้วก็พอใจ ยอมเดินจาก
ไป เพราะปักใจเชื่อว่าศิวยุทธกับคุณนันทน์มาด้วยกัน ได้ข้อมูลติดต่อ
ของคนเดียวก็พอแล้ว

ก่อนที่จะมีใครโผล่มายับยั้งการกลับบ้านของเธออีก คุณนันทน์
ก็รีบจ้ำจ้าวเดินดุ่มไปให้พ้นตึกอุบัติเหตุ

"เดี๋ยวก่อนสิครับ คุณจะไปบ้านยังไง" ศิวยุทธรีบเดินตาม
คุณนันทน์

หญิงสาวไม่หันกลับมาตอบโต้ รีบเดินไม่หยุด

"คุณจะขึ้นรถเมล์หรือแท็กซี่ได้ยังไง ตัวคุณเปื้อนเลือดเต็มไปหมด คงไม่มีใครให้คุณขึ้นหรอก"

คุณานันท์หยุดกึก หันกลับมากรีดใส่คิวยุทธ "ก็ใครละทำให้ฉันเป็นแบบนี้"

"เดี๋ยวผมไปส่ง" คิวยุทธพูดเสียงอ่อยอย่างสำนึกผิด

คุณานันท์แหม่ปาก อยากจะหยิ่งใส่ ไม่ยอมตอบรับน้ำใจของคิวยุทธ แต่ดูสารรูปของเธอลี รถแบบไหนรุ่นไหนก็คงไม่รับเธอขึ้นรถทั้งนั้นแหละ

"นำทางไปสิ" คุณานันท์กระแทกเสียงตอบ

คุณานันท์รู้สึกดีกับคิวยุทธขึ้นมานิดหน่อย เมื่อเขาไปส่งเธอที่คอนโดมิเนียมที่เธอพักอยู่ แล้วยังให้ยืมเสื้อแจ็กเก็ตให้เธอใส่คลุมทับเสื้อผ้าเปื้อนเลือด

"แล้วจะให้ฉันเอาเสื้อไปคืนคุณที่ไหนคะ" คุณานันท์ถามขึ้น เมื่อรถจอดสนิทอยู่ด้านหน้าคอนโดมิเนียม

"เออจ้" คิวยุทธยื่นนามบัตรให้คุณานันท์ "พຽ່งนี้ผมมารับเสื้อที่นี่ก็ได้ หรือที่อื่นแล้วแต่คุณสะดวก คุณโทรหาผมตามเบอร์ในนามบัตรนี่นะ"

"คุณไปรับที่..." คุณานันท์เอ่ยชื่อมหาวิทยาลัยที่เธอเรียนเอ็มบีเออยู่ "อยู่ใกล้ออฟฟิศคุณนิดเดียวเอง ประมาณเที่ยงๆ นะคะ"

"อย่างนั้นก็ได้อรับ เรื่องวันนี้ขอบคุณคุณมากนะ ถ้าไม่ได้คุณผมก็ไม่รู้จะจัดการยังไง เลยทำให้คุณเดือดร้อนไปด้วย" คิวยุทธยิ้มเห็นฟันขาวตัดกับผิวเข้มๆ

"รู้เหมือนกันแหละว่าฉันเดือดร้อนนะ ฉันคงต้องทิ้งชุดนี้แล้วละ" คุณานันท์หน้าง้ำ เธอเพิ่งใส่ชุดนี้เป็นครั้งแรกก็ต้องทิ้งเสียแล้ว เธอ